

Tárgy: Összeférhetetlen letétkezelési tevékenység

**MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA
ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁG
MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA**

FF/010/2022.

A Magyar Ügyvédi Kamara országos fegyelmi bizottságának másodfokú fegyelmi tanácsa **dr. (...)** ügyvéd fegyelmi ügyében a Győri Regionális Fegyelmi Bizottság fegyelmi tanácsának 2021. november 12. napján F/48/2020-19. sz. alatt hozott határozata ellen az eljárás alá vont ügyvéd részéről bejelentett fellebbezés folytán 2022. május 16. napján tartott tárgyalásán a következő

határozatot

hozta:

A Magyar Ügyvédi Kamara országos fegyelmi bizottságának másodfokú fegyelmi tanácsa a Győri Regionális Fegyelmi Bizottság fegyelmi tanácsának F/48/2020-19. sz. határozatát helybenhagyja.

Kötelezi eljárás alá vont ügyvédet, hogy a másodfokú határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Győr-Moson-Sopron Megyei Ügyvédi Kamara pénztárába 50.000.- Ft, azaz Ötvenezer forint másodfokú eljárási átalányköltséget.

A másodfokú fegyelmi eljárás átalányköltségét a Győr-Moson-Sopron Megyei Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költségek megfizetésére előírt határidő leteltét követő tizenöt napon belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A határozat jogerős.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont ügyvéd, és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítéstől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az **országos fegyelmi bizottság** ellen – az **elektronikus kapcsolattartás** szabályai szerint - előterjeszteni. A perre a **Fővárosi Törvényszék** *kizárólagosan* illetékes.

Indokolás:

A Győri Regionális Fegyelmi Bizottság eljáró tanácsa az eljárás alá vont ügyvéd ellen az F/48/2020. sz. fegyelmi eljárásban 19. sorszám alatt hozott határozatával az eljárás alá vont ügyvéd felelősségét a 2017. évi LXXVIII. törvény /továbbiakban: Üttv./ 131. §. /3/ bekezdés a/ pontja alapján megállapította és az Üttv. 108. §. e/ pontja értelmében 3 évi időtartamra /Üttv. 109. §. /6/ bekezdés/ „kizárás” fegyelmi büntetéssel sújtotta, melynek végrehajtását az Üttv. 111. §. /1/ bekezdés alapján 2 /két/ évre felfüggesztette, az Üttv. 108. §. b/ pontja alapján pénzbírságot szabott ki, melynek összegét 1.000.000,- Ft-ban, azaz Egymillió forintban határozta meg, ezen túlmenően kötelezte 80.000,- Ft kamarai költségátalány megfizetésére.

Határozatában a következő tényállást állapította meg:

2020. november 5. napján dr. (...) fegyelmi biztos ütemezett Pmt és letéti ellenőrzést tartott az eljárás alá vont ügyvédnél, 9/2020/161-13. sz. alatti feljegyzésében tájékoztatást adott arról, hogy az eljárás alá vont ügyvéd összeférhetetlen letétkezelési tevékenységet folytat, olyan cégek részére végzett letétkezelést, amelyekben ő maga tag, vagy vezető tisztségviselő. A letéti ügyleteket alátámasztó okiratok nem felelnek meg az 1/2014. /IX. 3./ MÜK szabályzatnak, a panaszolt ügyvéd kérésre sem tudta átadni a letétekkel kapcsolatos dokumentumokat arra hivatkozással, hogy azokat otthonában tárolja, otthon dolgozik, amely irattározási szabályszegés. A megállapítottak alapján előzetes vizsgálat lefolytatását javasolta.

A vezető fegyelmi biztos 2020. december 1. napján elrendelte az előzetes vizsgálatot 31 db letéti üggyel kapcsolatban, amelyeket az I. fokú határozat 2. oldal második bekezdése letéti számokkal azonosíthatóan pontosan megjelöl.

Felhívta az eljárás alá vont ügyvédet, hogy mindazon letéti ügyek dokumentumait, iratokat csatolja, amelyeket a felhívás külön is megjelölt, a felhívás teljesítésére a panaszolt ügyvéd póthatáridőt kért.

A határozatban tüzetesen megjelölt ügyek letéti iratait csatolta és úgy nyilatkozott, hogy a 342-001; 529-001 és az 581-002 sz. letéti ügyekhez tartozó dokumentumok a vizsgálat iratok között fellelhetők, a 647-003 sz. letéti ügy pedig nem létezik a nyilvántartásában.

A vezető fegyelmi biztos felhívására a kamara elnöke megkereste a (...) Zrt-t, valamint a (...) Bank Zrt-t, ahol a panaszolt ügyvéd letéti számlát vezetett és azok egyenlegét, valamint elmúlt 6 évi forgalmát kérte közölni.

A pénzügyintézetek a felhívásnak eleget tettek, a fegyelmi ügy iratai között több száz oldalra tehető, pénzügyintézeti közlés, bankszámla forgalmi kimutatás került csatolásra.

Az iratok alapján 2021. VI. 17. napján a vezető fegyelmi biztos eljárást kezdeményezett, az iratok ismeretében – minden egyes letéti ügy külön, részletes vizsgálatát elvégezve – kifejtette, hogy a letéti ügyletek az Üt. 30. §. /2/ bekezdésébe és így a letéti szabályzat 6. §. /1/ és /4/ bekezdésébe, 11. §. c/, d/, g/, i/, k/, l/ és m/ pontjába, valamint 13. §. /1/ bekezdésébe ütköznek.

A fegyelmi elrendelését követően a fegyelmi tanács tárgyalást tartott, a tárgyalás és az iratok, valamint a panaszolt ügyvéd nyilatkozatának eredményeként az alábbiakat állapította meg:

A bankkivonatokkal igazolhatóan több gazdasági társaság rendszeresen átutalásokat teljesítettek a letéti számlákra, a társaságokra utaló közleményekkel rendszeres kifizetések történtek a számlákról, az érintett társaságok mindegyikében érdekelt valamilyen módon az eljárás alá vont ügyvéd.

A letéti ügyek érintették az (...) Tanácsadó Zrt-t, a (...) Befektető, Kereskedelmi és Szolgáltató Zrt, az (...) Kereskedelmi és Szolgáltató Bt-t, az (...)Kft-t, az (...) Kereskedelmi és Tanácsadó Kft-t, az (...) Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t, a (...) Ingatlanforgalmazó Kft-t, az (...) Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t, a (...) Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t, az (...) Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t, a (...) Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t, az (...) Kft-t, a (...) Szolgáltató Kft-t, a (...) Kft-t, a (...) Kft-t, a (...) Ingatlanforgalmazó, Ingatlanhasznosító, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t, a (...) s.r.o (...) Kft-t. Az érintett társaságokban a panaszolt ügyvéd érintettsége tisztségviselőként és/vagy tagként, vagy kézbesítési megbízotti minőségén keresztül kivétel nélkül megállapítható volt, több esetben úgy, hogy a társaságnak olyan másik

társaság tagja volt vagy alapítója, amelyben az érintettség tulajdonosi vagy vezetőbizottságviselői minőségben szintén megállapítható volt. Az I. fokú határozat az érintett társaságokat, azok törvényes képviselőjét /áttételes, másik cégen keresztül tulajdonlás esetében a tulajdonos céget/ megjelölve, valamennyi cég székhelyét és cégjegyzékszámát feltüntetve tüzetesen felsorolta.

Az eljárás alá vont ügyvéd maga is úgy nyilatkozott, hogy ezek a gazdasági társaságok az ő cégei és a letéti ügyletek is e cégekhez kapcsolódnak.

A letétek vizsgálata folyamán azt lehetett megállapítani, hogy ezektől a gazdasági társaságoktól az eljárás alá vont ügyvéd látszólag céltalanul, ún. „atipikus” megjelöléssel rendszeresen letéteket fogadott el, ezeket az összegeket saját maga részére a letétből kölcsön adta úgy, hogy a pénzeszegek a letéti számlán maradtak.

Nyilatkozata szerint ezekre az ügyletekre egy „védelmi mechanizmus” miatt volt szükség, a társaságokkal szemben folytatott végrehajtás, azonnali beszédési megbízás /inkasszó/ okán, e fenyegetettség folytán a társaságok a saját számláikra nem fogadhattak átutalásokat, az érintettség folytán dr. (...) eljárás alá vont ügyvéd saját, magánszemélyként vezetett számlái is ugyanilyen fenyegetettségi körbe kerültek.

Az eljárás alá vont úgy nyilatkozott, hogy ezzel a végrehajtást kérő nem egyből jut a pénzéhez, hanem csak „második lépcsőben”, hiszen az érintett társaságok, illetve az eljárás alá vont ügyvéd magánszámlái elleni inkasszó nyilván eredménytelen marad, a végrehajtáshoz kapcsolódó jogcselekményt automatikusan és azonnal nem lehet végrehajtani, ha pedig valaki sikeres végrehajtást kíván vezetni, akkor az utat végig kell járni, ez hosszadalmas.

Az ügyvéd saját előadásából, a csatolt letéti szerződésekből, egyéb iratokból, valamint a számlakivonatokról és azokon levő pénzmozgásból vagy a kölcsönadott összegek tekintetében a pénzmozgás hiányából az volt megállapítható, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a letéti számlákat visszaélészerűen, saját célra használta, a letéteket nem rendeltetészerűen kezelte, eljárásának célja az volt, hogy a pénzeszközöket kivonja az esetleges és azonnali végrehajtás alól.

Az I. fokú tanács megállapította, hogy ez a folyamat éveken keresztül zajlott, a több száz oldalnyi számlakivonatból több ezer tranzakció látható, ezeknek csak igen csekély része köthető valószínűleg elfogadható letéti ügyletekhez, ezek nem is képezik a fegyelmi eljárás anyagát.

Az I. fokú fegyelmi tanács 1-24. sorszámig, folyamatosan sorszámozva, az azonosító letéti ügyszám tételes megjelölésével, a letéti szerződés időpontjának, az érintett társaságnak a megjelölésével a tényállás elemeiként az érintett letéti ügyleteket egyenként felsorolta, ismertette a letétbe helyezett összegeket, a letétből kölcsönadott összegeket, azok más társaságokkal való összefüggését, illetve az egyes letéti ügyletekben lebonyolított tranzakciókat.

Tartalmazza ezek lefolyását, időpontját, besorolását a tekintetben, hogy a régi fegyelmi eljárási szabályzat hatálya alá tartoznak-e, figyelemmel az abban szabályozott elévülésre, és ugyanígy elvégezte valamennyi vizsgálat letéti cselekmény egyenkénti vizsgálatát.

Megállapította a határozat azt, hogy a 25-26-27-28-29. és 30. számú, 587-002, 587-002-B, 607-001, 557-001, 664-002, 529-002, 662-010 ügyszámú letétek kapcsán a kapcsolódó iratok

becsátolása sem történt meg, ezzel az ügyvéd megszegte az Etikai Szabályzat 12.3. pontjában foglalt kötelezettségét.

A határozat elemezte az eljárás alá vont ügyvéd védekezését, amely arra korlátozódott, hogy a hozzá általa és elismerten kapcsolható, általa ügyvezetett vagy tulajdonolt gazdasági társaságok egyes, részleteiben fel nem tárt korábbi ügyleteiből adósságokat halmoztak fel és a hitelezők követeléseitől kellett tartaniuk. Ezért a társaságok és az azokból származó jövedelem biztosítása érdekében egyfajta „védelmi intézkedésként” kellett bevezetni a letéti számla közbeiktatását, így az egyes kifizetések során azok a letétbe helyezés után kerültek kifizetésre, a gazdasági társaságok eseti kiadásait, illetve az eljárás alá vont ügyvéd részére járó díjakat kölcsönügyleteken keresztül az ügyvédi letétből fizette.

Mivel a II. fokú tanács az I. fokú tanács által megállapított tényállást teljes egészében helytállónak találta, a megállapított tényállásokat a panaszolt ügyvéd – a fegyelmi indítványra adott nyilatkozatában – nem tette vitássá, azok egyenkénti elemzését a II. fokú eljárásban nem kellett elvégezni.

Vizsgálni kellett ugyanakkor a panaszolt ügyvédnek a jogalap vitatására, az etikus ügyvédi letétre általa adott definíciója helyességét, valamint azt: helytálló lehet-e, hogy az atipikus letétkezelésre vonatkozó, panaszolt ügyvédtől származó előadás valóban csupán mérlegelési kérdés-e, vagy az alapvetően helytelen.

Az I. fokú fegyelmi tanács úgy tekintette az eljárás alá vont ügyvéd védekezését, hogy az a tényállást nem vitatja, ténybeli elismerés, a jogi felelősség vitatása mellett, ez tehát legfeljebb a büntetés kiszabása során nyerhet értékelést. Maga a panaszolt ügyvéd sem tudta megvilágítani, hogy sajtósági letétkezelése miért is felelne meg az atipikus letétkezelés feltételeinek, csupán hangoztatta azt.

Az eljáró fegyelmi tanács az eljárás alá vont ügyvéd fegyelmi felelősségét 28 rendbeli szándékosan, ebből 21 esetben folytatólagosan elkövetett fegyelmi vétség elkövetésében találta megalapozottnak, a rendbeliséget – a két elévült ügyet leszámítva – 1-1 rendbeliként állapította meg, letéti ügynként.

Kiemelte ugyanakkor, hogy eljárása során kizárólag a fegyelmi eljárást elrendelő határozatban írt ügyeket vizsgálta, az eljárás alá vont ügyvéd nyilvánvalóan szabálytalan letétkezelési gyakorlatát csak az érintett ügyeken keresztül értékelte, az azonban elég nyilvánvaló volt, hogy az eljárás alá vont ügyvéd éveken keresztül, napi rutinként követett el szabályszegéseket. Az I. fokú határozat az egyes ügyekben elkövetett szabályszegéseket a jogszabályhely pontos megjelölésével, a határozat tényállási részében ügynként feltüntette.

Megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd által „védelmi mechanizmus”-nak nevezett ügyletek ellentétesek az Üt. 3. §. /3/ bekezdésével, azok egyértelműen jogszabályba ütköznek, illetve jogszabály megkerülésére irányulnak.

Az Üt. 30. §. /1/ bekezdése kifejti, hogy letétet csak: a/ képvisellel, b/ büntető ügyben ellátott védelemmel, c/ jogi tanácsadással, d/ szerződéskötéssel vagy beadvány készítéssel összefüggésben lehet kezelni, ha a letét megbízás teljesítéseként vagy a megbízáshoz kapcsolódó eljárási cselekmények költségének fedezeteként és azok teljesítésére, vagy a megbízáshoz kapcsolódóan megőrzésre kerül átadásra. Ettől eltérő célra letéti megbízást nem lehet kötni, ugyanakkor az eljárás során vizsgált esetek közül ezen feltételek maradéktalanul egyetlen ügyben sem teljesültek.

A 122-036 ügyletazonosítójú letét során ugyan történtek olyan kifizetések, melyek valós ügyletet feltételeznek, így a végrehajtó számára teljesített összegek, az (...) Banknak történő kifizetések, de ezek a valósnak vélt ügyletek a dokumentációból nem derülnek ki, az ezek teljesítésén felül fennmaradt pénz kölcsönadása, letéti számlán történő tárolása magát az egész ügyletet teszi jogsértővé.

Kiemelte, hogy az Üt. 30. §. /3/ bekezdése, mely szerint az ügyvéd az átvett pénzt és vagyontárgyat kizárólag letétként kezelheti, azt nem hasznosíthatja és nem fogadhat el olyan megbízást, amely a letét felhasználására hatalmazza fel. Ily módon tiltja, hogy a számlakivonatokból megállapíthatóan a letét összege egy kölcsönszerződés okán jogcímet váltson, a letétből kölcsönösszeg legyen, és továbbra is maradjon letéti pénz a letéti számlán.

Minden egyes letéti ügy atipikus letéti ügyként került bejelentésre, a vezető fegyelmi biztos álláspontja szerint ezek vélhetően teljesítési letétek voltak.

Az I. fokú tanács megállapítani nem tudta, hiszen valós megbízáshoz a letéteket kapcsolni nem lehetett, az ügyek igen nagy többségében vélelmezhető a letéti szerződés és a hozzá kapcsolódó kölcsönszerződés színleltsége, hiszen azok okát maga a panaszolt ügyvéd is a letétkezelés megengedett céljától eltérően, védelmi mechanizmussal indokolta. Valós, tényleges ügylet azokat kapcsolni nem tudta. Ezért ezek a tényleges atipikus letét követelményeinek nem feleltek meg, ugyanakkor teljesítési letétnek sem lehet őket nevezni valós ügyletek hiányában, ezek tényleges okainak és hátterének felgöngyölése azonban túlmutat a fegyelmi eljárás feladat- és hatáskörén.

Megsértette az eljárás alá vont ügyvéd az Üttv. 49. §. /1/ bekezdését is, hiszen pénzt, dematerializált értékpapírt minden más saját pénzeszköztől és értékpapírtól elkülönítve, letéti számlán, illetve értékpapírszámlán kell kezelni.

Az eljárás alá vont ügyvéd azonban a két letéti számláját úgy kezelte, mintha azok a határozatban tüzetesen megjelölt társaságok folyószámlái lennének, a számlakivonatok meghatározhatatlan, azonosíthatatlan tranzakciók tömegét tárták fel. Kibogozhatatlanul egybe folytak a letéti számlákon a pénzeszközök, csak hosszas vizsgálattal lehet vagy lehetne megállapítani, hogy éppen melyik letévő pénze melyik számlán van, az egyes kifizetések mely letévő által letett összegből történtek. Többször előfordult, hogy az iratok alapján nagyobb összeg került kifizetésre, mint amekkora a felvett letét volt, a 122-038 ügyletazonosítójú letét esetén a feltárt különbözet 16.250.000,- Ft volt. Ez a szabálytalan pénzkezelés és adminisztráció következménye, a pénzeszközök szabálytalan módon való összefolyását, elkülönítés nélküli kezelését bizonyítják.

A letéti szerződésként alkalmazott típus szerződések nem felelnek meg a letét- és pénzkezelés, valamint a letétnyilvántartás részletes szabályairól szóló 1/2014. /XI. 3./ MÜK szabályzat /továbbiakban: letéti szabályzat/ előírásainak. A szerződésekből kivétel nélkül hiányzik a tájékoztatás a jogszabály szerint a letéteményes ügyvédet terhelő kötelezettségekről, valamint annak a megbízásnak a megjelölése, amelyhez az adott letéti szerződés kapcsolódik, nem állapítható meg a letét kezelésének a végső időpontja, a letét kiadásának /visszaadásának/ feltételei, a letéti szerződés megszűnésére vonatkozó megállapodás, illetve a felek közötti elszámolás módja. Ezek többszörös és sokrétű jogszabálysértéssel azonosak.

A fegyelmi tanács álláspontja szerint visszaélésszerű joggyakorlás az, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a saját cégei vagyont a fenyegetett helyzetből kivonva, az ügyvédi letét szabálytalan

felhasználásával kezelte, vonta el – akár átmenetileg is – a közvetlenül fenyegető végrehajtás alól, ez a tevékenysége az ügyvédségbe vetett közbizalom megingatására igen nagy mértékben alkalmas.

Ez visszaélés az ügyvédek megillető letétkezelési kiváltsággal, annak saját célú és visszaélés jellegű használatát jelenti, amely különösen azért súlyos, mert az ügyvédi letétkezelés megszüntetése irányába külön törekvéseket lehet tapasztalni, a cselekménysorozat tehát kiemelt súlyú szabályszegésnek minősül.

Az I. fokú tanács a büntetés kiszabásakor arra törekedett, hogy az a cselekmény súlyával arányos legyen, másrészt arra, hogy annak visszatartó ereje legyen a további szabályszegésektől, egyúttal előmozdítsa a helyes letétkezelés szabályaira irányuló magatartást.

Ezért a kizárás fegyelmi büntetést, az ügyvédekkel szemben alkalmazható legsúlyosabb szankciót szabta ki, azonban a kizárás büntetés két évre történő felfüggesztéséről határozott, mert a történetek ellenére sem látta indokoltnak az eljárás alá vont ügyvéd eltávolítását az ügyvédi karból.

A tanács egyhangú álláspontja szerint a kizárásnál enyhébb szankció a rendkívül súlyos és folyamatosan ismétlődő gyakorlat miatt nem érte volna el célját, ugyanakkor annak végrehajtását felfüggesztette, de éppen ezért nagy összegű pénzbírság kiszabásáról is határozott.

Megállapította, hogy az ügyvédi letét, mint jogintézmény és a letéti számláról történő kölcsönadás ugyan az adós számára valóban jelenthet védelmet, de ez jogellenes cselekmény, teljes mértékben ellentétes a Polgári Törvénykönyvnek, az Ügyvédi Törvénynek és a Letéti Szabályzatnak a letét célját, kereteit és kezelésének módját, az azzal járó adminisztrációs nyilvántartási kötelezettséget előíró szabályaival, a felhívott jogszabályoknak nem maradt olyan része, amelyeket az eljárás alá vont ügyvéd ne szegett volna meg.

Mivel a kizárás fegyelmi büntetés végrehajtását két évre, az I. fokú fegyelmi tanács indokoltnak látta, úgy ítélte meg, hogy az kizárólag a pénzbírsággal kiegészítve ad megfelelő szankciót, a pénzbírság összegét a maximálisan kiszabható összeggel egyező mértékben látta megállapíthatónak.

Az összecszerúségnél értékelte, hogy a vizsgált ügyek mindegyike szabályt szegett, az eljárás alá vont ügyvéd tudatosan élt vissza a letéttel, ugyanakkor enyhítő körülményként értékelte a ténybeli beismerés mellett azt is, hogy az eljárás alá vont ügyvéd nem idegenek, hanem saját cégei pénzt kezelte szabálytalanul, ezért harmadik, károsult személy hiányában a letétkezeléssel kapcsolatban kárigény nem keletkezett, ezen enyhítő körülmény okán határozta meg a felfüggesztést és annak időtartamát két évben.

Ugyanakkor súlyosító körülményként figyelembe vette a szándékosságot, a cselekménysorozat visszaélés jellegét és azt is, hogy az eljárás alá vont ügyvéd ezt a szándékosan jogellenes gyakorlatot a teljes vizsgált időszakban folytatta.

Ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte, hogy ellene korábban fegyelmi eljárás nem volt folyamatban, hosszabb ideje, megszakítás nélkül folytat ügyvédi tevékenységet, kár nem keletkezett.

A kamarai költségátalány megfizetésére kötelezés a FESZ 40.2. a/ pontján, és az Üttv. 142. §. /2/ bekezdésén alapult.

A határozat ellen az eljárás alá vont ügyvéd jelentett be fellebbezést, melynek IV/1. pontjában az I. fokú határozat megváltoztatásával azt kérte, hogy „a kiszabott „kizárás” fegyelmi büntetést és a kiszabott „pénzbüntetést” törölje el.” a II. fokú fegyelmi tanács, másodlagosan úgy szintén a határozat megváltoztatását kérte akként, hogy a kizárás fegyelmi büntetés törlésre, a kiszabott pénzbüntetés pedig jelentős csökkentésre kerüljön.

Fellebbezésében részletezte az eljárás menetét, az egyes eljárási cselekmények időpontját. A fellebbezés indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint vele szemben kiszabott fegyelmi büntetés rendkívül súlyos, az elkövetett fegyelmi vétséghez képest aránytalan. Álláspontja szerint az elkövetett fegyelmi vétség tárgyi súlyához, a társadalomra veszélyességéhez képest a fegyelmi büntetés aránytalanul súlyos.

Az eljárás alá vont ügyvéd a büntetés egyéni prevenciók célját hangsúlyozta, annak előadása mellett, hogy a letét nyilvántartás hibáinak kijavítása érdekében azonnali intézkedéseket foganatosított, és kijelentette, hogy a jövőben semmiféle szabálytalan letétkezelést nem valósít meg, ennek érdekében már visszafizette a számlákon visszamaradt pénzösszegeket.

Az eljárás alá vont ügyvéd előadta, hogy a vele szemben elrendelt fegyelmi eljárás önmagában is megfelelő prevenciót jelentett. Sételmezte ugyanakkor, hogy a súlyos büntetés nem igazodik a cselekmény káros következményeihez, hiszen kárigény nem is keletkezett.

Hangsúlyozta, hogy harmadik személynél hátrány nem keletkezett, kizárólag saját gazdasági érdekkörébe tartozó jogi személyek pénzeszközeit kezelte, panaszbejelentés nem érkezett, ezért a cselekmény tárgyi súlyának meghatározása és az ahhoz kapcsolt büntetés nem arányos.

Részletesen elemezte, hogy hanyagságból elkövetett gondatlanságra lehet következtetni, nem vitatta, hogy a letéti okiratok tartalmi elemei hiányosak voltak, a sok ügylet egyes esetekben téves letéti feljegyzések készültek, de mindezek szintén távolállnak harmadik személyektől. Hangsúlyozta, hogy a letéteket kivétel nélkül bejelentette és azok feltüntetésre kerültek a kamara elektronikus nyilvántartási rendszerébe, 25 éves ügyvédi tevékenysége kapcsán igyekezett a legnagyobb gondossággal és körültekintéssel eljárni, megállapította, hogy ránézve a társadalomra veszélyesség nem állapítható meg.

Úgy ítélte meg, hogy a büntetés kiszabása során ezek az általa hivatkozott körülmények nem kerültek figyelembevételre és nem értékelték az eljárás során tanúsított együttműködő magatartását, a dokumentációk feltárása során tanúsított igyekezetét és jognyilatkozatainak megtételét. Ugyanígy nem értékelték enyhítőként a szabálytalanságok kiküszöbölésére vonatkozó azonnali intézkedését, valamint nem értékelték megfelelő súllyal azt sem, hogy a szabálytalanságok fennállásának ténybeli alapját nem vitatta.

Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésében részletesen előadta az atipikus letétre vonatkozó saját álláspontját, amely megnevezést az 1/2014. /XI. 3./ MÜK szabályzat 15. §. /1/ bekezdése alá tartozónak ítélte meg. Hivatkozott arra, hogy e rendelkezés szerint amennyiben az ügyvéd megbízója javára harmadik személytől pénzt vesz át, azt – 200.000,- Ft-ot meghaladó összeg esetén – az elektronikus letétnyilvántartásban rögzíti.

Hivatkozása szerint ezen jogszabályhely alapján harmadik személytől átvett, 200.000,- Ft-ot meghaladó pénzüsszeg letéti számlára való beérkezése atipikus letét, amelyet ő minden esetben

maradéktalanul rögzített és annak rögzítése az elektronikus letétnyilvántartásban is feltüntetésre került. Az „atipikus” letéti jelzöt annak a megfontolásnak az eredményeként gondolta használni, hogy a tárgyi letétek esetében egyik esetben sem volt külső megbízó, hanem saját gazdasági érdekeltiségébe tartozó harmadik személy a letevő. Álláspontja szerint ez adja a letét atipikus voltát, és ennek nyilvántartásban való rögzítése azt a célt szolgálta, hogy nyomon követhető legyen a felek közötti pénzmozgás és az megfelelően a jogszabályi követelményeknek.

Saját jogértelmezésére hivatkozott, megállapítva, hogy a vizsgált letétek az atipikus kategóriába tartoznak, ezért a vizsgált ügyek közül csak a 342-001 számú letét nem felel meg a korábbi letéti szabályzatnak, mivel a letéti szerződés 2019. VII. 22-én került megkötésre, a bejelentés dátuma VII.24., így arra már a 7/2018. /III. 26./ MÜK szabályzat vonatkozott. Elismerte, hogy nem e szabályok szerint járt el. Hivatkozott arra, hogy az I. fokú tanács is megállapította, hogy a szóban forgó letétek nem tartoznak a teljesítési letét fogalmába, ezért ő a teljesítési letét szabályait megszegni sem tudta.

Állította, hogy az I. fokú tanács által elévülteként felsorolt két letéti ügyleten kívül a 638-001 sz. letét is elévült, minthogy a letéti szerződés 2015. 06. 03. napján került megkötésre, az 2015. VI. 5-én kifizetésre került, erre tekintettel a régi FESZ 14. §. /5/ bekezdésének b/ pontja alapján az – még a tevékenység jogellenessége esetén is – 2018. 06. 15. napján elévült.

Tévesnek minősítette az I. fokú tanácsnak az Üttv-vel való összeférhetlenségre és érdekellentétre vonatkozó szabályaira történő hivatkozást, mert a legtöbb ügylet megkötésének időpontjában az Üt. volt hatályban, amely az összeférhetlenségi kérdéseket csak nagyon szűkszavúan fogalmazza meg, ezért nem lehet, hogy valamennyi ügylet vonatkozásában az ügyletkötések idején azok jogszabályba ütköztek, különös tekintettel arra, hogy az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény nem volt hatályban.

Hivatkozott arra, hogy az Ütv. 6. §. /1/ bekezdés a/-b pontja, 2. §. f/ pontja alapján munkaviszony nélküli igazgatósági és felügyelő bizottsági tagság ellátható, a tilalmakat feloldó 24. §. /1/ bekezdésének m/ és n/ pontjára, amely vezető tisztségviselői feladatainak ellátást lehetővé tette.

Nem tartotta összeférhetetlennek azt sem, hogy különböző minőségben járt el, nem áll fenn annak tilalma, hogy egy adott ügyben egyszemélyben adós, hitelező és letéteményes legyen, hiszen mindegyik minősége különbözik egymástól, ezek jól elkülöníthetők.

A kizárás büntetés felfüggesztésére vonatkozóan sérelmezte a határozatnak azt a megállapítását, hogy az önmagában „súlytalan”, ezért is szükséges a legmagasabb összegű pénzbüntetés kiszabása.

Ha ugyanis a büntetés céljának figyelembevétele mellett a kizárás büntetés felfüggesztése súlytalan, akkor milyen okból került kiszabásra, hiszen maga az I. fokú tanács szögezi le, hogy a súlytalanság folytán ennek nincs ereje.

A nyilvánosan közzétett fegyelmi ügyekben az 500.000,- Ft-os összeget meg nem haladó büntetések kiszabására került sor még olyan esetekben is, amikor harmadik személy kárigénye és panaszbejelentése folytán került sor a kamarai eljárásra, így a kiszabott büntetés véleménye szerint nem felelt meg az Üttv. 109. §. /1/ bekezdésében foglalt követelményeknek és a fellebbezésben ismertetett büntetési elveknek.

A Magyar Ügyvédi Kamara országos fegyelmi vezető főbiztosa indítványában az I. fokú határozatot megalapozottnak tartotta, mind annak tényállási jogalapja körében, ugyanígy a kiszabott büntetés milyensége és súlya tekintetében. Megállapította, hogy álláspontja szerint a tényállás felderítésre került és helyesnek minősül az abból levont ténybeli, valamint jogi következtetés is. Hangsúlyozta, hogy az eljárás alá vont ügyvéd makulátlan fegyelmi előélettel rendelkezik, ez kétségtelenül jelentős enyhítő körülmény, ugyanakkor kiemelten súlyosító az – ami az I. fokú határozatban külön nem került rögzítésre –, hogy kirívóan nagyszámú a rendbeliség és a folytatólagosság, hiszen 28 rendbeli fegyelmi cselekményről van szó, erre tekintettel indítványozta, hogy az II. fokú tanács az Üttv. 138. §. /1/ bekezdés c/ pontja alapján az I. fokú határozatot hagyja helyben.

A fellebbezés alaptalan.

A II. fokú fegyelmi tanács az iratok, az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésében előadottak, valamint az országos vezető fegyelmi főbiztos indítvány alapján megállapította, hogy az I. fokú határozat érdemben helyes döntést tartalmaz, a határozat megalapozott.

Az I. fokú fegyelmi tanács határozathozatala során sem eljárási szabályt, sem anyagi jogi szabályt nem sértett. A fegyelmi büntetés kiszabása során mérlegelési körében eljárva az elkövetett fegyelmi vétséggel arányban álló fegyelmi büntetést szabott ki.

Az I. fokú fegyelmi tanács határozatában – összhangban az összefoglaló vizsgálati jelentésben foglaltakkal – valamennyi fegyelmi vétség vonatkozásában azonosítható módon rögzítette mindazon cselekményeket, amelyeket fegyelmi alapjául szolgáló cselekményként állapított meg, valamennyi ügyben tartalmazza a letét azonosítót, valamennyi szerződés pénzmozgásával kapcsolatos megállapításokat vagy a pénzmozgás hiányát, mindezeket az érintett számla és az időpontok rögzítése mellett, valamennyi társaság azonosítási cégadatait /nevét, székhelyét, képviselője nevét, kereszt-tulajdonlás esetén az érintett tulajdonos megjelölését/ az ténybelileg vitathatatlan, minden szempontból helytálló, az iratoknak megfelelő. A ténybeliséget, annak helyességét egyebekben a fellebbezés sem vitatta, csupán a fellebbezésben említett elévülés kapcsán, amely azonban a mulasztásnak a fegyelmi eljárásnak legalább az I. fokú befejezéséig fennálló volta miatt tényleges elévülésként az ügyben szóba sem jöhetett.

A levont jogi következtetés helyes, az a tényállással és megállapításokkal igen szoros összefüggést mutat, a határozat jól felépített logikai rendszerben vonta le következtetéseit.

II. fokú fegyelmi tanács álláspontja szerint az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésének az atipikus letétre vonatkozó álláspontja téves.

Az 1/2014. (XI. 3.) MÜK szabályzat 15. §-a szabályozza az atipikus pénzkezelést. A szabályzat ennek keretében bár példázó jellegű felsorolással, de egyértelműen olyan, az ügyvéd megbízója javára harmadik személytől átvett pénz jogi sorsáról rendelkezik, amely az ügyvéd megbízója javára kell, hogy kifizetésre kerüljön. Az eljárás alá vont ügyvéd által folytatott pénzkezelési tevékenység nem felelt meg a letétkezelésre vonatkozó szabályoknak, a letéti szerződés érvényes létrejöttének feltételei hiányoztak, illetve nem felel meg a letétre vonatkozó Üttv., Üt-beli és Ptk-beli rendelkezéseknek sem, az egymással ellentétes érdekeltséget jelentő adósi, hitelezői és letétkezelői minőség semmilyen módon nem engedhető meg, az minden körülmények között jogellenes, a letét célja – a fellebbezésben sem vitatva azt – eleve fedezet-elvonó jellegű, eleve a végrehajtással érintett vagy érinthető fenyegetettség kiküszöbölésére irányuló, amely jelen esetben már a célzatát tekintve is jogellenes.

A II. fokú fegyelmi tanács álláspontja szerint a kiszabott fegyelmi büntetés vonatkozásában – mivel a fegyelmi vétségek körében a letétkezelés szabályainak megsértése a fegyelmi büntetések kiszabása gyakorlatában a legsúlyosabb fegyelmi büntetés kiszabását indokolja – jelen ügyben a fegyelmi vétségek száma, a letét- és pénzkezelésre vonatkozó szabályok huzamos időn keresztül és nagy számban történő megsértése nem teszi indokolttá az I. fokú fegyelmi büntetés enyhítését.

Az I. fokú fegyelmi tanács határozathozatala során az Üttv. 109. § (1) bekezdésében foglaltak, valamint a Fe. 26.4. és 26.5. pontjában foglaltak figyelembevételével szabta ki és megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket.

Mivel a helyesen megállapított tényállásból az I. fokú fegyelmi tanács helyes jogi következtetést vont le, ezért annak megváltoztatására a II. fokú fegyelmi tanács sem látott módot.

A Magyar Ügyvédi Kamara országos fegyelmi bizottságának II. fokú fegyelmi tanácsa az Üttv. 138. § (1) bekezdés c) pontjának előírása figyelembevételével az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az Üttv. 142. § (2) bekezdése, valamint a fegyelmi eljárásról szóló 20/2018. (XI.26.) MÜK szabályzat 35.7 pontja és 40.2. c) pontja alapján a másodfokú eljárás során felmerült 50.000.-Ft kamarai általány költség megfizetésére kötelezte a másodfokú fegyelmi tanács az eljárás alá vont ügyvédet.

A másodfokú határozat jogerőre emelkedéséről a másodfokú fegyelmi tanács a Fe. 35.5. pontja alapján rendelkezett.

A másodfokú határozat ellen a közigazgatási perekre vonatkozó szabályoknak megfelelő perindítás lehetőségét az Üttv. 139. § (1) bekezdése biztosítja (...).

Budapest, 2022. május 16.

5. sz. fegyelmi tanács

A határozat jogerős és 2022. augusztus 2. napján végrehajtható.